

המאבק על אירופה "אם אתה מבסוט..."

"אם אתה מבסוט מן הענינים, הצבע עבורם!" צעקה מודעת הענק מן הקרי רות. מסביבה הצטופפו האנשים: מחל-קייחלב, פקידים, עקרות-בית. הם לא היו מבסוטים. והם לא רצו להצביע עבור רם.

"הם" — הם היו האנשים הרעים, עסי קני המפלגות, האנשים שהרסו קטנותם השפלה את כל מה שבנה הוא, האיש הגדול, הגנרל, והגנרל, זה האיש שהת' הלך על רגליו הארוכות ביומני הקולנוע, הניח זרים אינסופיים על קברות אינסוף פיים של גיבורים אינסופיים.

דה גול והקומוניסטים. תוכנו: לאפשר לכמה מפלגות להתקשר ביניהן לפני הבחירות. אם השותפות תקבל רוב באזור מסוים, תוכל למנות כמעט את כל בני ציגים של אותו אזור.

הצד המגוחך ביותר במצב: גם אנשי "הכוח השלישי", הדוגלים בקווינינים בין דה-גול וטורו, בין טורמן וסטאלין, רחוקים זה מזה כרחוק מורה ממערב, מאוחדים רק בפחד המשותף מפני היונה והצלב. הם כוללים קנאי תכנון ושונאי תכנון, סוציאליסטים ואנטי-סוציאליסטים. בעיקר מפצלת אותם שאלה אחת, הפס עירה את נפשו של כל צרפתי זה כמה דורות: קיומם של בתי-ספר דתיים (קא-טוליים). הסוציאליסטים רוצים לבטלם,

מדינות אטלנטיות את נשימתם. השאלה הגדולה: האם הספיק הפניצילין המזהב של טורמן למגר את החידקים, או שמא פשטו בגוף האיטלקי? שנמננו הקולות היו חכמים כמקדם: הקומוניסטים איב' דו את שליטתם על רוב הערים הגדולות, אולם כוחם לא ירד כמעט בשנתיים האחר' רונות. היה ברור שעוד יורמו דולארים רבים בנהרות הפוליטיקה האירופית עד שהגריירים האמריקאיים באירופה המע' רבית יוכלו לישון במנוחה.

המאבק על אסיה נקמתו של בודהא

לא רצה בודהא להקל על בנייהתמוך תה, היה מופיע בעולם רק בהתגלמות

מזחמת הבחירות באוסטריה: קומוניסטים ואנטי-קומוניסטים
כוס בירה או בקבוק מולוטוב?

אחת ויחידה. אולם בודהא לא רצה להעניק לבנייהתמוחה חיים קלים. לכן נהג להר' פיע בעולם בשתי התגלמותיו שונות. התגלמות אחת, החילונית, היא בדמותו של הדאלאי-לאמא, שתפקידו לשלוט על טיבט שטון חילוני. התגלמותו הרוחנית היא בדמות הפאישן לאמא, שהיה צריך לשלוט על עניניה הדתיים של טיבט.

חייל טיבטי
בודהא לא אהב מלחמה

אלא שבשעתו קם חציו האחד של בודהא על חציו השני. לפני 27 שנים קמו הכהנים והנוגרים, ששלטו באמצעות הדאלאי-לאמא הצעיר, וגירשו את ה' פנשן-לאמא ופמליתו הכהנית-הנוגירית מטיבט.

נראה שהדבר חרה לבודהא. הוא זמם מיזמות קודרות של נקמה, החליט ללמד את התגלמותו הרוחנית לקח בהליכות מוסר ודת. אחרי 27 שנה גם מצא את הכושמיר המתאים: מאו צה-טונג, בן-הא' כריס השמנמן. מארכס אמר שהדה היא אופיום לעם. אך איש לא אמר עדיין שאין בכוחו של אופיום לעזור במקרים מסוימים.

בה בשעה שעני העולם היו מרותקות לקוריאה, ארץ השחר הונך, לא שכח מאו

את טיבט, גג העולם. הגג יכול לשמש בסיס לאויורונים, להוות איום מתמיד נגד הודו. אמר מאו: עלינו לעזור לעם הטיבטי לחזור אל המשפחה הסינית הגדולה. **ההררים הפריעו קצת:** המאבק בין הצבא האדום של מאו לבין הצבא הפאציפיסטי של בודהא היה מורו וחסרו דם. אם לא היה קצר, אין האשם בחיילי בודהא — ההררים הפריעו, פשוט, להת' קדמות הסינים. חיילי בודהא חיכו, לרוב, לבוא אויביהם במיטותיהם, נפלו ברצון בשבי, קיבלו מידי כובשיהם הענקת כס' פית ומדים חדשים, חזרו לבתיהם. בודהא אינו אוהב את המלחמה.

הדאלאי-לאמא, בן ה-16, ברח מלאוא הברייה, העתיק את מושבו לעיר קטנה בקרבת הגבול ההודי, מוכן לכבד בכל רגע את הודו הגדולה בנוכחותו, במקרה ששליחי מאו יראו חפזון רב מדי לבוא בעקבותיו. הכהנים והנוגירים ישבו, היר' הרו היטב במצב, הסיקו את המסקנה ממעשיו של בודהא: יש להשלים עם מאו.

לפני שבועות אחדים הזמין מאו את שליחי שני הלאמאים אל פייפינג, בי' רתו, הבטיח להשלים בין שתי התגל' מיותיו של בודהא. שליחי של הדאלאי-לאמא נתקבלו בכבוד. ציו אן-לאי, ראש ממשלת סין העממית, ערך להם כעודה חגיגית. הטיבטים אמרו: נבטיח את שיחרור טיבט בשלום. כהוכחה לשאיפתו הפאציפיסטית הציג להם ציו סרט המוכיח את כושרו הקרבי של הצבא הסיני.

הפנשן-לאמא הופיע בפייפינג בכבודו ובעצמו. כמה מאות פקידים יצאו לק' ראתו, קיבלוהו בכבוד נסיכים. אמרה התגלמותו בת ה-14 של בודהא: "אני תומך במדיניותו של מאו, היושבראשי". כשנסתיימה הועידה היה ברור שאין אל טיבט מלבד מאו. לא היה ברור: מי יהיה שליחו.

מאבק על האנושות אין חדש תחת השמש

כמה זה 12.000 שנה? ה' ג' וולס נזקק לאלף עמודים כדי להשיב על כך, בקיצור רב. אגודל טיובני נצרך לשהה כרכים. אך ההודש זכו רבבות קוראים באירופים ובארה"ב ב-12.000 שנות תולדות אנוש בגלולה בת 300 עמודים — תולדות העולם".

מחברו הוא רנה סדילו, כלכלן פריי סאי, שהחל אוסף את החומר לעבודתו ב-1941: "כיוון שלא רציתי להפוך מש' תף פעולה, אך השתדלתי שעטי לא יח' ליד". ספרו נתקבל על דעת מבקרים בפריס, נמכר במאה אלף טפסים בשוודיה, פורסם בלונדון וניו-יורק, עומד להופיע, בקרוב, בארגנטינה ובניו-יורק. הסבה להצלחה: למרות כל קיצורו מהווה ספרו של סדילו סקירת רבת-עניין ובעלת מתח גבוה.

המוקד: אירופה. תוך חליפתן המהירה של היובלות מביא סדילו ב-18 עמודים את האדם מדרגתו הנמוכה, זו של אמביה, ומשיבו על גדות הנילוס. ב-20 העמודים הבאים ההיסטוריה מקפצת מההינדוס לים התיכון כזרקור חסר-מנוחה, המתעכב לשנייה על חמורבי, מלך בבל, האימפריה האשורית, הפינים — שליטי הימים.

לאחר מכן, למרות איומי הרועמים של אחד אלכסנדר או גיגיס חאן, רשות חדיבור לאירופה: יוון מתמוטטת מרוב מלחמותיה; רומא עולה כנושאת התר' בות היונית, יורדת כנושאת הנצרות מב' מת ההיסטוריה, כאשר הנצרות אינה מצ' ליחה למצוא יורש מדיני לרומא היא מתפלגת לתקופות איטליה, ספרד, צר' פת ואנגליה.

ההישג: מעט. אולם כדאי לצ' פות באדם, בתקציר תולדותיו, כאשר שגיאותיו הרבות מצטופפות על פני 300 עמודי הספר. — אין חדש תחת השמש: אטונות כספיים גילם כגיל הכ' סף. רעב היא קלה תחיקה שחידשה את ימיה. מחנות העבודה של היטלר וסט' לין אינם אלא חידוש הצורות האומות של עבדות בתקופה העתיקה. אתיאזום ואמנות תפלות פרחו ברומא המתנוונת. האשליה שבפציפיוס הרסה את הלס. פיקוח המדינה וסוציאליזם יודעים מימי פרעה במצרים והאינקה בפרו. רודניות המאה העשרים מזכירות את העריצויות היווניות שהיו מבוססות על תמיכת הה' מונים.

מליונים של גלויות הצטברו על דלפקי הדואר. "לכבוד — הגנרל דה-גול". מעי בר לעמוד — כרוו של הגנרל, קריאה נלהבת: "צרפתיות, צרפתים! כתוב לגנרל מה דעתך על הצעותיו!" ההצעות: "לשחרר את הרפובליקה מן השיעבוד למפלגות, להשתמש בשלטון לטובת העם! להשליט סדר בעניני הכספים, השרותים הצבוריים והממשלה! להגדיל בצורה מכרעת את הייצור! להפוך את צרפת לגורן של אירופה! להקים צבא צרפתי שיהיה צבאה של צרפת (ולא של אמריקה), להקים איחוד צרפתי שיהיה איחוד של צרפת! להדריך את אירופה לקראת איחוד, בו תהיה צרפת שותף ולא משרת (של אמריקה)! ולבסוף: לטלק את אנשי המפלגות, לאחד את העם הצרפתי!"

היונה והצלב: אותה שעה ישבו אנשי המפלגות במזנון הפרלמנט, העיפו מבטים הססניים (וחשדניים) איש ברעהו. המצב היה מתוח, מתוח מאד. הרפוב' ליקה הצרפתית הפכה, אט אט, לחפץ שאין לו מבקשים. משמאל הלמו הקר' מוניסטים בחומותיהם, כשינות-השלום של פיקאסו ("היונה העושה בום") תגה מעל ראשם. מן הצד השני הלמו באותה חומה חסידיו של הגנרל, כשצלב-לוריקן, אות המרי האנטי-נאצי, חרוט על סמליהם.

באמצע ישבו אנשי "הכוח השלישי". מעמדם לא היה בריא ביותר. המשחק הצרפתי הנושן על הפלת הממשלה כל יום שני וחמשי ("ראש-ממשלה לרבע שעה") נמאס על האזרח הפשוט, שהת' רגל להתיים בבנו אל הפוליטיקאים. הרוסים שפכו עליהם קיתון של גידופים. מחרחרי-מלחמה, עבדי האימפריאליזם. האמריקאים התייחסו אליהם בקרירות, דיברו בבזו על ה"גנרלים", דיברו בר' צינות על הצורך להקים צבא גרמני שי' גן על צרפת הרקובה.

האויב המסוכן ביותר היה הגנרל. הוא הוכיח לצרפתים ימים יפים (אם כי לא טובים) יותר, שעה שהיו רעים בקרב נגד הפולש, כשהמיזבת המפלגתיות לא רועילו את האזרח. הגנרל הבטיח של' טון יציב (של עצמו). הגנרל יקבל עם יותר כסף אמריקה, למרות שאששים את האחרים "מלקקים את המגפיים הא' מריקאיים". הגנרל שיכנע.

מה עשו הפוליטיקאים? מצאו תחברי לה: ערב הבחירות תיקנו את חוק הב' חירות. איש מהם לא טען שהחוק החדש הוא צודק, או הוגן, או גם הגיוני. הם טענו, בפשטות, שהחוק החדש יחליש את